35. ÅRGANG
NR. 8
Oct. 1951

SPEJDERNES MAGASIN

Ved lejrbålet

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

Jamboree

Jamboreen i Østrig lå nær ved byen Salzburg, hvor jeg var til international spejderkonference, og et par dage før Jamboreens åbning mødte jeg de første spejdere. De var fra Pakistan i Indien, og jeg fik straks en følelse af, hvor international spejderbevægelsen er. Jeg gik nemlig og svedte i solskinnet, men disse indiske spejdere gik med pelshue og tykke sweaters på, og så sagde de endda, at de frøs.

Og da jeg kom ud til lejren, fik man et overvældende indtryk af, at der findes spejdere overalt på jorden, blot ved synet af hudfarverne. Tidligere kunne en »sort« ikke tillade sig at behandle »hvide« som deres ligemænd, men blandt spejdere gælder ingen racefordomme. En knaldsort spejder kom hen og standsede mig og mine ledsagere som den naturligste ting og bad os stå stille, mens han fotograferede os. Det, der var det ejendommelige, var ikke, at vi stillede os op til fotografering, men at spejderbevægelsen havde vist ham, at alle spejdere er brødre, ligegyldig hvorfra vi kommer.

Lejrtårne

Østrigerne havde fundet på noget fikst ved Jamboreens åbning. Da alle spejderne stod opstillet på paradepladsen, rejste de i en fart et stort lejrtårn for hver Jamboree, der har været holdt, og det pågældende lands flag gik til tops på tårnet under afsyngelse af de forskellige Jamboreesange; også Danmarks flag blev hejst, for Jamboreen i 1924.

Ganske vist var hullerne til tårnenes ben gravet i forvejen, og alle stammer savet til i forvejen. Men de lavede alle surringer og besnøringer, mens vi stod opstillede, og det gik vel nok i en fart. Jeg så senere et af tårnene efter; det var godt arbejde, og de havde fulgt den rigtige metode med ganske få omgange snor til hver besnøring. Det er nemlig ikke mængden af reb, der gør en surring solid; det er et spørgsmål om, hvor rigtigt og hvor stramt det gøres. Det imponerede os alle og viste, hvad man kan nå til, når man træner sig op.

Knob

Jeg var for nogen tid siden ude at sejle i flere dage med en rigtig topsejlsskonnert, og der fik jeg lejlighed til at opfriske mine knob. De sædvanlige til spejderprøverne kan jeg, som vel også I, slå i mørke, men de mange særlige knob, som søfolk anvender, og hvoraf jeg tidligere har kunnet en del, kneb det med at få frisket op. Men det var uhyre interessant at høre søfolkene fortælle om, hvortil de brugte de forskellige knob, og hvorfor de netop brugte dem og ikke andre. Og der blev en sand kappestrid mellem »passagererne« om, hvem der kunne slå de fleste knob og slå dem hurtigst; og der var mange, der nåede gode resultater.

I København er det måske vanskeligt, men i mange andre byer er det forholdsvis let at få en lods eller en skipper til at lære sig en masse af disse knob. Var det ikke en ide, at patruljeføreren opsøgte en sådan mand og aftalte at holde et par patruljemøder nede hos ham i havnen, så at I rigtigt kunne lære noget af den slags. Og det er meget morsommere, end I måske tror, at lære sådant noget rigtigt praktisk af en virkelig fagmand.

Men det var Jamboreen

jeg kom fra. Jeg har tidligere her i vort blad udtrykt håbet om, at det danske Jamboreehold måtte repræsentere os alle på en god og spejdermæssig måde. Og dette håb er ikke blevet skuffet, hvilket vi takker hver eneste af de deltagende spejdere og førere for.

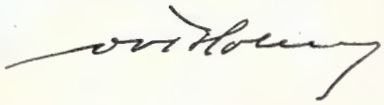

Med det danske Jamboreehold til Jamboree i Østrig

Af Erik Redsted

Det officielle gæsteskind

Afrejse...

Midt i Østrigs hjerte — det vidunderligt skønne Salzkammergut — afholdtes den 7. verdensjamboree i dagene 3.-13. august. Aldrig har en Jamboree haft en smukkere beliggenhed — hvor man end vendte blikket, mødte man den skønneste natur, bjerge og atter bjerge. For en dansk deltager var alene disse omgivelser nok til at gøre Jamboreen til en strålende oplevelse — og tænk så yderligere mødet og samværet med 16.000 spejdere, repræsenterende 52 nationer fra alle 5 verdensdele....

Knap 200 danske spejdere var vi — 4 troppe fra DDS og 1 fra KFUM-spejderne — og det var 5 fikse troppe, der startede på det store eventyr. Alle de gule spejdere bar røde tørklæder med hvid kant samt rød-hvide strømpeopslag. DSB havde stillet 3 særlige stålwaggoner til vor rådighed, og vognene førte os helt igennem til Bad Ischl (hvor de iøvrigt ventede på os til hjemrejsen), så dette bødede lidt på den lange rejse ned gennem Tyskland. fra hjembyerne. De tyske ruinbyer virkede ikke oplivende, og på strækningen gennem det smukke Sydtyskland med dets vinbjerge bagte solen ubarmhjertigt og gjorde vognene til rene stegepander. Det var derfor en stor befrielse, da vi i en kølig midnatstime passerede grænsen til Østrig og kort efter rullede ind i festspillenes stad, det strålende Salzburg. Slottet højt over byen var det første, der hilste os. Det lå badet i projektørlys og lignede et rent eventyrslot.

Efter at vi havde overnattet i toget på Salzburg banegård, gik turen tidligt næste morgen, den 2. august, mod rejsens mål — Bad Ischl. I strålende sol snoede jamboreetoget sig gennem de østrigske bjerglandskaber. Overalt var landsbyer og stationer pyntet med flag og velkomstskilte, og beboerne vinkede hjerteligt til deres »gæster«, der svarede med signalhorn og viftende jamboreestandere. I Bad Ischl skiftede vi over i »Kleinbahn«, et raslende lilleputtog, der dets alder til trods bragte os alle velbeholdne det sidste stykke vej til Aschau — Jamboreens holdeplads.

På jamboreepladsen

Det 2 km lange og 1 km brede Jamboreeareal lå i en smukt kuperet dalsænkning omgivet af høje bjerge — en konstant fryd for øjet. 7 Subcamps udgjorde Jamboreen, hver opkaldt efter en østrigsk provins. I modsætning til tidligere Jamboreer blev de udenlandske kontingenter delt op og lagt tropsvis ud i hver sin Subcamp — en glimrende ordning. idet den enkelte trop herved fik et større ansvar som repræsentant for sit land og samtidig kunne leve lejrlivet på en bred og ideel international basis sammen med sine fremmedartede naboer og genboer.

De danske troppe hævdede sig smukt med deres gedigne og primitive lejrsport. Høje flagmaster med smældende Dannebrog og fantasifulde tropsportaler fortalte, at her lå et lille stykke Danmark, der kunne være sit navn bekendt. En af vore troppe havde til udsmykning hjemmefra medbragt en fantastisk udskåret og bemalet totempæl — I så den på totemhøjen i Grenaalejren — og den blev til vor store forbløffelse en kæmpeattraktion, idet den hurtigt viste sig at være den eneste i hele jamboreen! Fra tidlig morgen til sen aften blev den filmet og fotograferet, og utallige forespørgsler måtte besvares. Også andre aflagde hyppige besøg i de danske lejre. Det var de såkaldte Wienerbørn, der sendte mange kærlige hilsener hjem til Danmark via spejderne.

Åbningshøjtideligheden om fredagen var uforglemmelig. Pompøs og dog så enkel. Den indledtes med, at 7 tårne — et for hver af de 7 hidtidige Jamboreer — blev samlet og rejst i en håndevending. Det første symboliserede den 1. verdensjamboree i London, og medens Jamboreesangen fra 1920 blev sunget af et hold engelske spejdere, gled Union Jack til tops på tårnets flag-

Et udsnit af Jamboreen — 4. subcamp

mast. Det andet tårn var for Jamboreen på Ermelundssltten i 1924, danske spejdere istemte dette års Jamboreesang, og Dannebrog foldede sig ud. Derefter fulgte det samme sceneri for Arrove Park, Gödöllö, Vogelenzang og Moisson, hver gang efterfuldt af tordnende bifald fra de 16.000 spejdere og utallige tilskuere. Til slut kom Jamboree

De danske luer vakte opsigt

Det danske tårn (Jamboree 1924) rejses

Muhamedanske spejdere i bøn

Bad Ischl. Den smukke og iørefaldende Jamboreesang lød for første gang, fra tårnets top bød lejrchefen, ing. Adolf Klarer på 3 sprog velkommen, hvorefter oberst J. S. Wilson i en tale henvendte sig til spejderne og erklærede den 7. verdensjamboree for åbnet. Det østrigske flag blev nu hejst på tårnet, og de øvrige nationers flag gled samtidig til tops i den kæmpemæssige halvcirkel.

Udmarchen formede sig som en pompøs defilering forbi ærestribunen, hvor bl. a. Lady Olave Baden-Powell sad. Nationerne marcherede i alfabetisk orden, og det første større kontingent var Danmark, der havde faneborg og 2 bronze-lurer i spidsen. Efter bifaldet at dømme må de danske spejdere have taget sig godt ud, og man så det særsyn, at farvefilmsfotografer smed sig ned på maven for at filme strømpeopslagene på de taktfast marcherende ben!

Jamboree der Einfachkeit

Østrigerne havde beskedent kaldt deres Jamboree for »Jamboree der Einfachheit« — den enkle og jævne Jamboree. Det officielle program var begrænset til et absolut minimum, og nye veje var trådt for at give deltagerne det fulde udbytte af samværet med hinanden. F. eks. var der intet af de selvhævdende konkurrencer nationerne imellem — den eneste officielle konkurrence, som deltagerlandene kunne tilmelde sig, var af næsten symbolsk karakter: brobygning over en lille å, der løb gennem lejrområdet. Derimod kunne troppe og kontingenter indbyrdes spontant aftale en kappestrid, f. eks. sports- og patruljekonkurrencer. En dag indbød Finland således de nordiske lande til en »terraintävling«.

Der var rig lejlighed til at besøge hinandens lejre og stifte nye spejderbekendtskaber. Hver aften flammede hundrede af små intime, internationale lejrbål, og en uforlignelig stemning herskede over hele lejren. Kun to store fælles lejrbål var på programmet, græsskråninger dannede et naturens amphitheater, og i denne kæmpegryde sad 15.000 spejdere hoved over hoved. Det 2 meter høje pagodebål blev tændt med fakler af 5 spejdere fra de forskellige verdensdele, og på den store platform foran bålet afløste nationerne hinanden med deres lejrbålsunderholdning. Danmark var repræsenteret

1. trops totempæl var den eneste i Jamboreen

ved en gul trop, der optrådte med »lysende køllesving« — hule trækøller med indlagt batteri og rødt, grønt, gult eller blåt lys i spidsen. Som afslutning på det danske nummer sang alle 15.000 tilskuere »My Bonnie« i takt efter det svingende »fyrværkeri« på scenen. Ikke dårligt.

En rundtur...

En rundtur i Jamboreebyen med de 4000 telte sætter fantasien i sving. Overalt knejser fantastisk udsmykkede tårne og portaler, de himmelstræbende master med farvestrålende bannere og flag tager sig usædvanlig smukt ud med de høje bjerge som baggrund. Hver Subcamp har gjort sig anstrengelser for at vise sit ansigt. Subcamp »Tirol« har opført et ægte tyrolerhus — 4 patruljer fra denne landsdel gravede i foråret tømmeret frem fra en lavine og forarbejdede det —, Subcamp »Vorarlberg« — provinsen, der producerer elektricitet — markerer sin indgang med en 12 meter høj »højspændingsmast«, hvortil er anvendt 476 besnøringer, Subcamp »Wien« har rejst sit berømte »Røde tårn«, og så fremdeles. Ligeledes har hver Subcamp foræret sine indbyggere et for landsdelen typisk kendetegn til at bære på uniformen — beboerne i Subcamp »Steinmark« har således en lille sæterbjælde dinglende fra brystlommen, og man er aldrig i tvivl, når en trop fra denne Subcamp kommer marcherende!

GAMLE SVARTEN

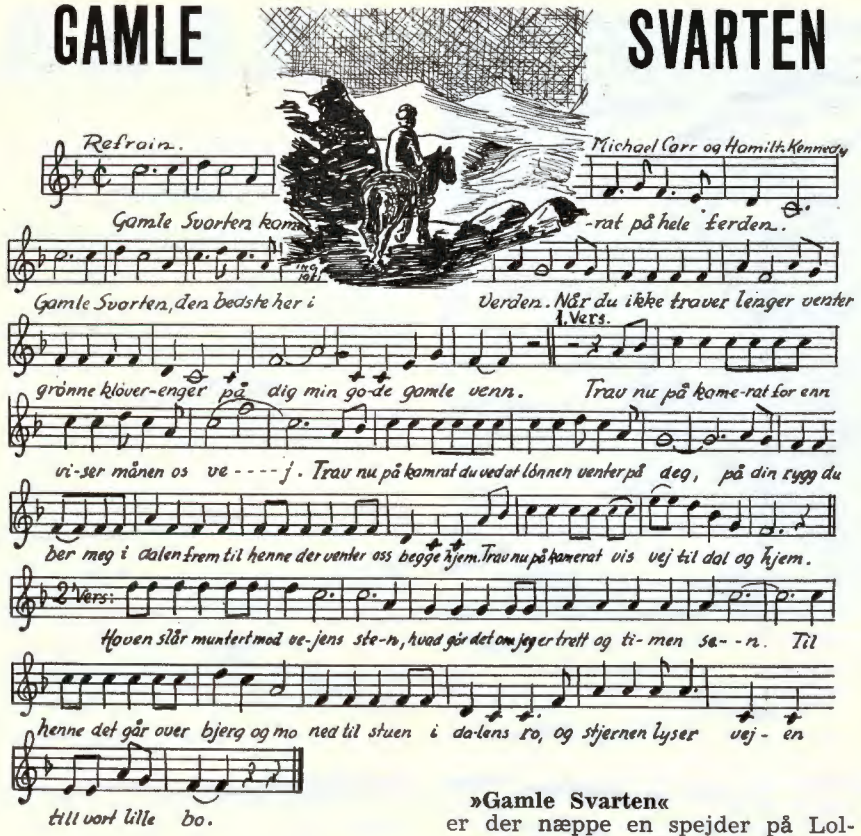

»Jamboree der Einfachheit« gav sine deltagere lejlighed til at nyde Jamboreelivet i fulde drag — og foretage et væld af udflugter i det pragtfulde Østrig. Mange gange var de danske troppe på storslåede hel- og halvdagsture, og der var nok at vælge imellem — hele 15 forskellige udflugter — bl. a. til det 3800 m høje Grossglockner, ishulerne ved Dachstein, saltminerne ved Hallstatt, St. Wolfgang med »den hvide hest« og det 1780 m høje Scharfberg, som man nåede med en pudsig tandhjulsbane, besøg i Salzburg, Bad Ischl og mange andre vidunderlige steder.

Kun 3 promille af alle verdens spejdere var så lykkelige at kunne deltage i denne Jamboree — dvs. at hver deltager repræsenterede 332 andre spejdere, der måtte blive hjemme. Og til alle disse kammerater har vi Jamboreedeltagere pligt til at viderebringe budskabet om det verdensbroderskab, vi oplevede i Bad Ischl. Om 4 år kaldes der igen til Jamboree, og da kommer chancen for andre til at opleve deres spejdertids højdepunkt.

Erik Redsted.

»Gamle Svarten«
er der næppe en spejder på Lolland-Falster, der ikke kan udenad. Det var »den store melodi« ved Sydhavsdivisionens jamborette sidste sommer, hvor den blev lanceret af en lille norsk deltager.

Den adskiller sig fra andre sange ved, at man begynder med at synge omkvædet! Derefter følger et lille mellemspil, så kommer omkvædet igen, et nyt lille mellemspil og til sidst omkvædet endnu engang. Sydhavsboer vil måske studse over, at melodierne på de to mellemspil ikke er helt ens, men via deres energiske divisionschef, Eise, har vi fået fat på noderne fra Norge, så denne udgave skulle altså være helt korrekt. Og den er i hvert fald ikke blevet ringere af det!

Jokke

er vældig stolt. Han lærte korpslejrsangen på togrejsen hjem — og synes den er vældig god.

Altmuligmanden

Dokumenter

Til øvelser, patruljens eget terræn eller andet kan du få brug for at forvandle et stykke nyt og friskt papir til et gulnet og gammelt dokument. Du kan gøre det på forskellige måder. Det nemmeste er nok at bruge et *meget varmt* strygejern, som du simpelthen stryger over pergamentpapiret, men gå forsigtigt til værks, så det ikke bliver for brunt. Du kan også give papiret et bad i sort kaffe. Lad papiret suge godt og tør det derefter på et varmeapparat, hvorpå du kan skrive tekst og rive det i kanterne, så det kommer til at se »ældet« ud. Du kan også ordne sagen ved hjælp af et gasblus, men det kræver forsigtighed. Hold papiret i passende afstand over flammerne, og det vil lidt efter lidt gulnes. Husk at anvende svært papir, helst pergamentpapir eller lignede. Når du bruger strygejernet eller gasblusset, må du huske at skrive og tegne på »dokumentet«, inden du opvarmer det.

☆

En altmuligmandæske

Hvis du kan få fat i et gammelt brillefutteral, har du mulighed for at lave dig en altmuligmandsæske i lommeformat. Se på tegningen. Det viste eksempel indeholder 1 stk. notespapir, sikkerhedsnål, synål med tråd, nogle gamle barberblade (godt indpakket), knapper, skillemønt, tændstikker, blyant, en fiskesnøre, plaster og lidt forbindsmateriale.

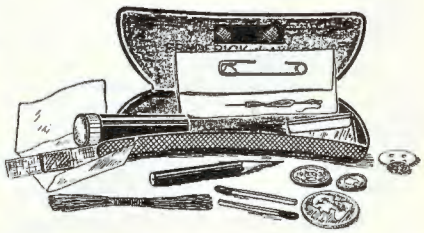

På indersiden af låget skrives dit navn og din adresse og indsættes en strygeflade fra en tændstikæske. Med en sådan æske i lommen kan du klare en del ting.

Amerikansk barbering ved lejrbålet fot. Jan Wiig

En pioner beretter

«Er det vi, eller er det ikke vi?« spurgte pionererne, da de i småhold ankom til pionerlejren. Efter at vi havde travet ad en vej med besynderlige bopladser (dér kaldet sommerhuse) på begge sider, stod vi pludselig på et stort, lyngklædt område, hvor der var rejst et par cirkustelte. Ikke underligt at uorienterede grenåborgere senere, da cirkus Belli kom til staden, var lidt i tvivl om, hvorvidt cirkus havde fået lov til at slå sig ned på lejrområdet. Vi så ud over pladsen; »Og det her skal blive til en korpslejr!« Vi var ikke mange pionerer, men det lettede en del, da vi hørte, at C.F.erne fra Tinglev skulle hjælpe os, eller rettere trække det store læs. De udførte alle de større arbejder, men vi lå nu heller ikke på den lade side. Fra 8-18 blev der hamret og savet, slået søm i og lagt besnøringer. 3 gange om dagen blev der gjort en særlig glorværdig indsats; det var, når Gitten og Rolle havde kokkereret og gerne ville skaffe køkkenet af med noget af den gode mad. »Er man spejder..« ikke sandt! Ved fyraften kunne vi sætte os ind i teltene og prikke vabler.

Alt gik støt og fredeligt, men så en dag hørte vi drønnende motorstøj og så en støvsky fare rundt på pladsen. Det var Jens, der med pomp og tudehorn for pladsen rundt og inspicerede og godkendte arbejderne.

En skønne morgen måtte vi igen undre os. Den plads, vi var begyndt at synes var vor, lå godt tilsået med telte. De første troppe var kommet aftenen før med faner og klingende spil i den tro, at nogen lagde mærke til dem, og nu begyndte de at gøre deres ejendomsret til lejrpladserne gældende. Nå, vi arbejdede videre, blev færdige, og satte det sidste stykke plaster på den sidste vabel. Lille Hansemand tog bindet af sin tommelfinger, hvori han med megen snille havde ladet en sav gå ind den første dag; nu, behøvede han det ikke længere som påskud til at nøjes med at lange søm.

Pionerlejren var langt fra nogen driverlejr, men det var en oplevelse at være med. Når alt gik så vel, skyldes det ikke mindst overpioneren Fritz og vicechefen Engholm. Trods Bojes forsøg på at kapre Fritz' pionerer, var de i stand til på dygtig måde at lede pionerlejren således, at der virkelig var noget ved at være med.

Pioner

.... men så en dag kom Jens

GRENAA

Etnografisk Selskabs ekspedition forsvundet i junglen

Af forskellige overskrifter som denne tegnede det til at blive en spændende skovmandshike, og da vi fik de specielt trykte kort med de mange fremmedartede navne, var vi på det rene med, at der ikke var nogen tvivl om, hvad vi havde gået og gisnet om.

Startordren blev givet søndag nat kl. 0,30 og eftersøgningsholdene begav sig straks ud til bivuakeringspladsen. Det blev en våd nat, endda meget våd. Om morgenen skulle vi bage brød af så simple midler som mel, gær og vand, men det kom vi da over. Det første spor vi så af uransøgerne var en forladt lejrplads og af efterladte kuverter fremgik det, at det var argentinere (der var også en konvolut fra Roskilde, men vi tænkte ganske fornuftigt, at det ikke kunne have nogen særlig betydning). Ved hjælp af røvernes kortskitser nåede vi til næste post indeholdende en såret mand. Han rådede os til at lave sivsko — eller var det snesko?

Ude ved kysten traf vi endnu en mand af ekspeditionen, som ventede på undsætningsskib, dog måtte han kende dybden ca. 25 m fra land, og vi sejlede ud i sejldugsbåde i den salten sø.

På vor vej fremover mødte vi australiere, som dog var lige så hvide som os under kønrøgen. I en ruin lå endnu en af ekspeditionens medlemmer, død. Det fremgik nu også tydeligt af en seddel, han havde på maven: Død, deata, mort, tot! På en anden post skulle vi lave en kaninfælde til Jim, den sidste af ekspeditionen, da alle hans var blevet ødelagt af banditterne. Hvordan lokker man en kanin ind i en fælde? Jim viste os vej til venligtsindede indfødte, som fortalte os, hvor vi kunne finde en anden hvid patrulje. På vej til de venligtsindede undgik vi med nød og næppe at blive overfaldet af banditterne, som havde slået lejr. De hvide førte os til nogle andre indfødte, som bad os hjælpe dem med at bore ild.

På den sidste post skulle vi gå over en tovbro og nåede trætte, men alligevel glade for at have deltaget i en first class skovmandshike, hjem til Broome City.

nb.

MINDER

Kriminalmanden siger sin mening!

På Grenålejrens sidste dag fandt jeg tilrettelæggeren af lejrens slutningsopgaver, kriminalbetjent Madsen fra Randers siddende træt og udslidt oven på det noksom bekendte pengeskab.

»Nå, hvad synes du om lejren?«

»Fint jo, det var sjovt at være med.«

»Var du tilfreds med tilslutningen til dine opgaver?«

»Jo, der var god tilslutning, særligt til den første og sidste opgave. Da fik jeg en mængde besvarelser.«

Og så er det jeg spørger:

»Har spejderne nu særlige evner til at løse den slags opgaver?«

»Ja, jeg synes at der var gjort mange fine iagttagelser og der var mange gode resultater, særligt ved jalouisidramaet og landpostbudets bratte død — og så må jeg sige, at spejderne viste en nobel og hensynsfuld optræden ved de forskellige opgaver. Overhovedet intet blev ødelagt eller udtværet.«

fot. Jan Wiig

På stifinderløb!

Det øsede ned! Det var mægtigt godt og vådt. Posterne var sjove. Hvad siger I til at svømme ud og hente et kanonslag og antænde det når man kom i land? Man kaster et redningsreb, rammer, og får en pose med en kode på en fiskekrog! Et sted skal man kravle flere meter ind i en stenkiste, der er halvt fyldt med vand, og hente en morseopgave. Man svinger sig over en dyb grøft og gennem træer — der er skub på. Hemmelig skrift, afstandsbedømmelse og fart, fart og atter fart langs stranden, igennem skov og vand. Det var et løb for mandfolk!

Troels

Fikse politibetjente

Fra Poul Egebæks skitsebog

Harald George, Tyskland

Steen Thiel, Sverige

Kurt Bischoff, Finland

Finland

John Wilson England

Edward Stember England

Jack D. Stewart, Skotland

Udenlandske profiler i Grenaalejren

INDIANERSPROG

To indianerdrenge møder hinanden. Den ene spørger: Hvad har du oplevet i den sidste tid?« Den anden fortæller ham om det, han har oplevet med sin stamme: »Vi tog i kano nedad floden. Det blev nat, vi slog lejr og var sultne. Derfor lavede vi mad. Vi spiste, drak og gik så til køjs«, osv., fortæller den ene dreng, og siger ikke et ord. Drengene er nemlig fra forskellige dele af landet og forstår ikke hinandens sprog.

Ved at følge anvisningen til højre, kan du også lære de letteste og mest anvendte ord. Se blot nøje på tegningerne, og det vil være en let sag at sætte dig ind i dette sprog.

Du må udelade alle unødvendige ord som »og så, derefter, hvorpå« osv. Flertal laver du ved at tilføje »alle« til ordet. Eks. Vi = jeg alle. Man bruger samme ord både som navneord og udsagnsord, altså »lejr« og »at slå lejr«. I begge tilfælde bruges tegnet for lejr. Tillægsordet sættes bag navneordet. Eks.: »spejder god«.

Hvis du skal spørge om noget, bruger du tegnet for »spørgsmål« (du bevæger din åbne hånd et par gange frem og tilbage foran munden). Når du spørger: »Hvornår skal vi spise, heder det: »Spørgsmål — jeg — alle — spise«.

Ovenstående artikel, skrevet af den tidl. danske spejderfører, William Hillcourt, har vi lånt fra det amerikanske spejderblad, Boy's life. Tegningerne skyldes Gotfred Mortensen.

Til venstre ser du nogle nyere indianske symboler.

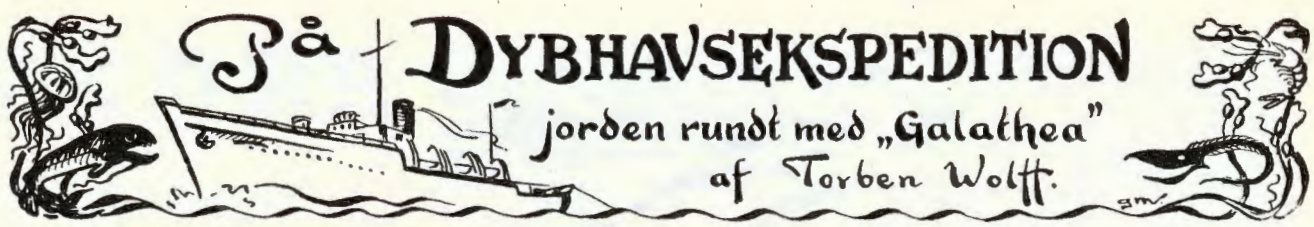

6. REJSEBREV (fortsat)

EFTERTRYK OGSÅ I UDDRAG FORBUDT

Hede og hektiske dage i Calcutta.

Efter bl. a. et meget vellykket trawltræk på 2900 m samt omfattende lysfiskeri i den bengalske havbugt dampede vi nogle dage senere op ad en af deltaarmene på den hellige Gangesflod, op til havnebyen inde i landet, kæmpebyen Calcutta, der med sin uoverskuelighed og overbefolkning, sin strålende rigdom og dybeste fattigdom er et billede på hele Indien, der i dag tumler med disse og mange, mange andre problemer. Besøget i den store, snavsede, kogende hede by var ikke særlig lysteligt. Dertil var ikke mindst videnskabsmændenes tid i de fire dage alt for sprængfyldte af officielle forpligtelser, så vi opgav på forhånd at få et blot nogenlunde fyldestgørende billede af byen og dens befolkning. For en gangs skyld vil jeg — delvis i telegramstil — prøve at give et billede af disse fire dage, som de time for time formede sig for mig, og bliver du forpustet, undrer det mig ikke, for det blev jeg nemlig også. Men altså:

Gik til kaj kl. 9 fredag d. 27. april under salutering. Viste journalister omkring hele formiddagen og snød mig til ind imellem at læse modtagne breve hjemmefra. Kl. 14 afgang til det ene af byens tre universiteter, hvor jeg i steghede holdt foredrag med film om ekspeditionen samt besvarede spørgsmål fra den store forsamling af professorer og studenter. Derpå rundgang i bygningerne og diskussion om biologiske emner med naturfagprofessorerne. Hjem og klæde om og afsted til stående reception, givet af den danske minister i Indien til ære for vort besøg. Til stede var bl. a. Bengalens guvernør, mr. Katju. Bagefter inviteret hjem til en ven (gammel spejder i Chr. IV trop og deltager i primitivt kursus på Storedam). Til køjs kl. 3.

Lørdag var min fridag, så jeg var på det store marked hele formiddagen, mens vagtholdet i laboratoriet viste hundredvis af studenter og andre interesserede rundt holdvis. Fik en middagslur og måtte om eftermiddagen i st. f. at tage ud og kigge på byen, køre til det zoologiske fakultet ved et andet universitet og her fortælle om vore hidtidige resultater og besvare nye mængder af spørgsmål. En af studenterne var forresten flokfører og præsenterede sig bagefter, da han så mit emblem; det var desværre den eneste indiske spejder, jeg nåede at hilse på. Så hjem ombord og påbegynde brev hjem, men snart efter afsted i galop til reception i fri luft på plænen foran regeringsbygningen — denne gang var det guvernøren, der inviterede. Derfra til fin middag (kl. 10 om aftenen!) i en elegant klub, med den danske konsul og en anden dansk forretningsmand som værter.

Danske minder i Serampore .

Om søndagen havde ØK arangeret en interessant udflugt til Serampore for alle om bord. Denne by er i dag nærmest forstad til Calcutta og ligger ca. 10 km længere oppe ad floden. Også dér findes en del minder fra den danske kolonisationstid, da stedet hed Fredericksnagore. Kolonien blev anlagt fra Trankebar i 1755 og havde med sin centrale beliggenhed meget stor betydning i de følgende 50 år. Omkring 1800 byggedes en smuk kirke, der senere forsynedes med et højt spir og Chr. VII navnetræk. Ligesom den gamle Galatheas besætning for 100 år siden samledes i denne kirke, således fyldte nu en ny Galatheas marinere det søjleprydede kirkerum og lyttede til den indfødte præsts redegørelse for Serampores historie; bagefter kiggede vi oppe fra tårnet ud over de lave husrækker, mellem hvilke der engang havde været talt dansk af indfødte og hvide. Kirkegården er frygteligt forfalden, men endnu lader enkelte af navnene sig dog tyde.

For ca. 150 år siden grundlagde et par engelske missionærer et kollegium i Serampore, og i 1827 udstedte kong Fl. VI et kongeligt brev, der gjorde kollegiet til et universitet. Siden da har det været midtpunkt for den protestantiske missionsvirksomhed i Indien, og talrige studier over primitive sprog m.m. er udført her. Gennem en portal med otte høje søjler træder man ind i hovedbygningen og når ad en bred trappe, der er skænket af Fr. VI, op til en stor sal, hvor malerier af den daværende kongefamilie og et stort Dannebrogsflag pryder væggene. I det righoldige bibliotek ligger i montre minder fra kollegiets historie, og med særlig ærbødighed fremviste man det gamle håndskrevne brev om oprettelsen, forfattet på dansk og forsynet med kongens underskrift og segl.

Hjemkommet herfra tog vi zoologer til officiel frokost, der blev givet af de stedlige fiskerimyndigheder. Senere på eftermiddagen nåede vi et besøg i en fjern og meget indisk bydel, hvor vi så de mærkelige ceremonier, der ledsager hinduernes ligbrændinger; disse foregår på åbne bål på en plads nær den hellige flod, i hvis mudrede vand asken kastes. Det var også herude jeg fik opsnuset en dejlig rød tempeltromme, som jeg efter en vældig købslåen erhvervede til Hylkedam for en forbløffende billig penge.

Travlheden kulminerer!

Så kom den sidste dag, der blev den mest anstrengende. Kl. 9 besøg om bord af guvernøren himself, der med stor interesse besø laboratoriet og de udstillede dybhavsdyr. Samtidig reportage til den indiske radio og udtalelser om de mest prominente af dyrene. Derefter omvisning og de samme og de samme forklaringer for hold efter hold af nye besøgende, studenter osv. Efter frokost på posthuset, hjem igen og afgang til det tredie universitet; her foredrag for en meget repræsentativ forsamling på ca. 300 mennesker med den bengalske førsteminister og præsidenten for videnskabernes selskab i spidsen — uha! Foredragets titel (»Betingelserne for liv i oceandybderne«) havde jeg fået at vide en halv time forinden —! Var godt træt, men måtte af sted til meget stort cocktail-party i byens fineste klub, hvor den danske minister igen var vært. Sluttede af i konsulens gæstfri hjem, hvor man omsider kunne slappe af og tale dansk igen!

Næste morgen kl. halv seks afgik vi så fra Calcutta efter fire, tør man nok sige, hektiske dage. — Vi har siden da haft om-

Et tempel i Bangkok

fattende trawlinger og mange bundprøver. I morgen løber vi ind til Nicobarerne, og uden tvivl vil mødet med de primitive beboere på disse fjerne øer, hvor adskillige danske kolonisationsforsøg led så krank en skæbne, blive et af turens absolutte højdepunkter.

Nu får vi se....

7. REJSEBREV

20 sømil sv for Manila, Phlippinerne, i juli 1951.

Nicobarerne — et mørkt kapitel i dansk kolonihistorie

Sidste gang, I hørte fra Galathea, stod vi for at skulle aflægge besøg på Nicobarerne, der ligger i det indiske Ocean mellem Burma og Sumatra. Disse frugtbare, tropiske øer er indbegrebet af tragedie og fejslagne forhåbninger i dansk kolonipolitik. Igennem lange perioder var der fremgang og økonomisk opblomstring i de øvrige gamle danske tropekolonier, Guldkysten, Trankebar, Scrampore og Vestindien (af hvilke vi jo allerede har besøgt de tre førstnævnte med Galathea). Men intet af de fire kolonisationsforsøg, der fra dansk side foretoges på de frodige Nicobarøer, blev af lang varighed — hver gang måtte selv den stejleste pionerånd give op over for den frygteligste af tropernes sygdomme,malariaen, der hernede rasede i form af den særligt ondartede Nicobarfeber, og først i de seneste tiår har man fundet virkeligt effektive midler mod denne svøbe.

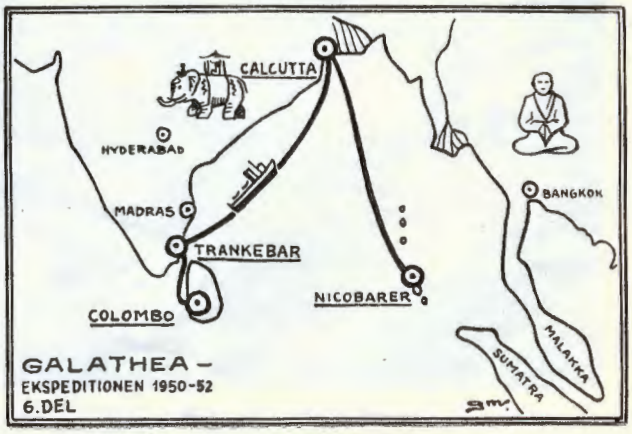

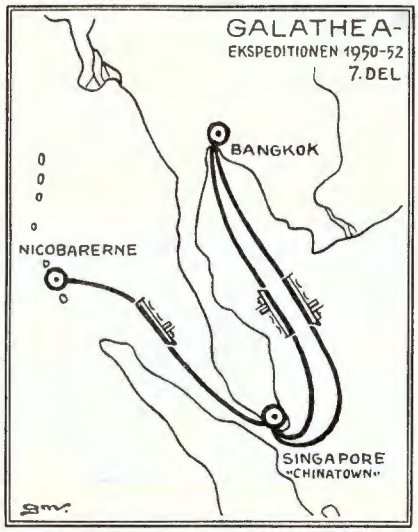

Øgruppen omfatter 12 beboede og 7 større, ubeboede øer, der tilsammen dækker et areal som Lolland-Falster. På de steder, hvor den tropiske regnskov er ryddet, dyrkes især kokos, tobak og betel. Befolkningen består i det væsentlige af malayer, og helt op til vore dage har nicobareserne bevaret deres tro på ånder, ivi'er, som de mener er deres dødes sjæle. Når et menneske dør, kan det ske, at hans ivi tager bolig i en af de overlevende, hvilket viser sig ved angreb af malaria eller lign. ulykkelige hændelser. For at beskytte sig mod ivi'erne, anbringer man trolde- og menneskelignende træfigurer i hytterne, og man giver den døde hans ejendele samt føde og drikkevarer med i graven for derigennem at lokke ivi'en til også fremtidig at forblive hos den afdøde.

For rigtigt at understrege overfor den frygtede ivi, at det slet ikke kan betale sig for denne at hjemsøge de overlevende, vedtager disse at afholde sig fra et eller flere af de daglige nærings- eller nydelsesmidler; sønnen spiser f. eks. ikke fisk, en af døtrene ikke bananer og en anden datter ikke den nicobarske nationalret, en slags pasta af skruepalmens frugter, en onkel, der er ivrig ryger, holder sig fjernt fra tobak, og en nær ven forsager heroisk den højt elskede palmevin. Denne påtvungne afholdenhed varer så, indtil der kan afholdes en dødsfest for den afdøde, hvorom jeg skal fortælle nærmere senere.

Galathea ankrer i Galatheabugten —

Forinden vil jeg ganske kort berette lidt om vore øvrige, mangeartede oplevelser på disse, den dag i dag meget lidt kendte øer. En smeltende hed majmorgen løb Galathea ind i Nancovry havn, en stor bugt eller rettere et sund mellem de to øer Kamorta og Nancovry. På begge sider af dette sund, der med sine mange vige danner en fortrinlig naturlig havn, havde der for 100-200 år siden på forskellige tidspunkter ligget danske kolonisteder. Omgivelserne så ud som dengang, og det var sært at tænke på, at disse idylliske, skovklædte næs og frodige bakkedrag havde været vidne til så mange landsmænds hurtige eller langsomme hentæring under en brændende tropesol og i en fugtig, febersvanger luft....

Vi var i land på de steder, hvor kolonierne havde ligget, for at se os om, fotografere og indsamle dyr og etnografiske ting til Nationalmuseet. Ved hjælp af beskrivelser i gamle bøger lykkedes det os at opspore fundamenterne af husene fra en kolonisation, foretaget af herrnhuterske missionærer i 1770'erne og 80'erne. Tætved boede dronningen, herskerinden over landsbyen Malacca og den fornemste person på Nancovry og omliggende øer. Det var en vennesæl dame, trivelig og tandløs, som blev lykkelig over foruden mange andre gode sager at få foræret et fint navneskilt med ordet GALATHEA i (næsten) guldbogstaver til minde om vort besøg. Hun kvitterede ved at skænke os mængder af frugt m. m. samt to udriggerkanoer, den ene endda med sejl og underskrev sig i skibets gæstebog med et fint fingeraftryk — det var nu **hendes** måde at »skrive« sit navn på!

Den følgende eftermiddag ankrede Galathea op i Galatheabugten, som ligger på sydkysten af øen Stor Nicobar. Bugten har sit navn fra den gamle, danske korvet Galathea, der for godt 100 år siden gik rundt om jorden, og hvis opgave det bl. a. var at udforske Nicobarøerne med et nyt kolonisationsforsøg for øje. Dette forsøg blev da også foretaget, men fik et lige så trist forløb som de tre foregående, og nogle år senere, i 1869, overlodes Nicobarerne uden vederlag til englænderne.

Vi forsøgte forgæves pr. båd at trænge op ad Galatheafloden, der for 100 år siden var blevet udforsket af 30 mand, der alle bagefter var blevet syge, og fire havde endda måttet betale med livet. Trods den svære dønning, der stod ind i bugten, lykkedes det os dog at komme i land, og vi var nogle stykker, der kiggede længselsfuldt op ad den brede Galatheaflod, der kom dovent glidende inde fra Stor Nicobars endnu i 1951 ganske ukendte indre.

Endelig gik vi den næste morgen i land på en lille ø, Kondul, hvor vi var løbet ind for at købe endnu en udriggerkano. Ikke alene lykkedes det at erhverve en stor, pragtfuld en for den enorme sum af 37 kr. og 50 øre i danske penge, men derudover fik vi for gode ord og ringe betaling os en meget fin etnografisk samling af de tidligere omtalte træfigurer (enkelte i legemsstørrelse!), husgeråd, våben m. m.

Til kranie-dødsfest i Moshoit!

Det var, mens vi lå natten over i Nancovry, at 12 af os havde det enestående held at få tilladelse til — sammen med en engelsktalende tolk — at aflægge besøg ved en dødsfest, der afholdtes til ære for en rig mand, der var død et årstid i forvejen. Efter en dramatisk natlig motorbådstur ca. 15 km op langs Kamortas østkyst, hist og her gennem snævre kanaler i koralrevene, ankom vi til landsbyen Moshoit, hvor festen afholdtes. Den sidste sejlads ind over revet foregik i fordums krigskanoer med høje, udskårne stævne og smykkede med flag og vimpler. Mens vi langsomt gled mod land, dukkede lidt efter lidt et malerisk og fremmedartet sceneri frem af det fløjlsbløde mørke. Belyst af det flakkende skær fra talrige fakler stod et stort antal mørkhudede nicobaresere i strandkanten for at tage imod os. Bag dem bøjede de skønne kokospalmer sig graciøst over de store, bikubeformede hytter, byggede på høje pæle og tækkede med palmeblade. Og det hele spejlede sig i det blikstille, natsorte vand, der endnu skilte os fra kysten og eventyret.

Efter at være kommet i land hilste vi på værten, en søn af den afdøde, og overrakte ham vore gaver, hvorpå han førte os til den blomstersmykkede hytte, hvor festen afholdtes. Hvad vi her fik at se, var så fantastisk, at jeg flere gange måtte benytte det gamle trick med at knibe mig i armen for at forvisse mig om, at jeg ikke drømte. — Belyst af kokosolielampers svage skin sad i to rundkredse på det rummelige gulv 14 kvinder og unge piger samt en enkelt mand i skræderstilling, og i skødet holdt hver af dem et kastaniebrunt, men iøvrigt velbevaret menneskekranie! Kun kraniernes uhyggelige ansigter med de tomme øjenhuler samt nakkerne var synlige. Resten var dækket af brogede tøjer, der i flere lag var viklet om kranierne.

Men mærkeligst var dog hovedbeklædningerne. De fleste kranier havde en lagkageligende hovedprydelse af flettet bast, beklædt med rødt og hvidt tøj og forsynet med et stativ, hvori der hang en udsøgt samling af sølvskeer, papirsblomster, armbånd, gennemhullede mønter, et enkelt sted et bundt sikkerhedsnåle og i et andet tilfælde et bundt nøgler. Andre kranier var prydet med de hjelme, der bruges ved nicobaresernes fægtekampe, et enkelt bar en med sølvskeer dekoreret tropehjelm, og endelig var et, sandsynligvis særlig fornemt kranie, forsynet med — en sort europæisk høj hat af den gode gamle slags.

Vi fik udpeget kranierne af værtens far og mor samt en afdød søster og fik at vide, at den eneste siddende mand i skødet havde kraniet af sin hustru, som han havde mistet for kun et halvt år siden.

To kranier, det tilvenstre prydet med skeer i en hjem til fægtekampe, det andet med en europæisk cylinderhat. Copyricht Hakon Mielche

Hvad ligger der bagved?

Men hvad er nu meningen med opgravningen af de jordiske levninger af afdøde slægtninge og denne, i vore øjne makabre præsentation af kranierne ved en fest?

Forklaringen skal søges i den ovennævnte tro på ånder, ivi'er. Disse fester afholdes nemlig for at behage de afdødes ivi'er og for at vise disse, hvor højt man agter de døde. Derfor var der også sat mad og drikkevarer frem til kranierne, og nu og da brød kvinderne ud i hjerteskærende gråd og klageråb, og tårerne strømmede dem ned ad kinderne. Også mændene deltager »underholdningen« ved at danse en mærkelig runddans, alt imens de med hæse stemmer synger en monotom sang. At der imidlertid også er tænkt på de levende festdeltagere, der samles langvejs fra til disse flerdages fester, derom vidnede de uhyre mængder af fødevarer, der overalt hang ned fra hyttens kuplede loft. Hele vejen rundt række på række af kokosnødder, hist de kartoffelagtige yamsknolde, her de tornede jackfruits, derovre bananklaser, derhenne nyoelige pakker med skruepalmepasta og mange steder meget stærkt lugtende lunser af kød og svineindvolde, der kildede en i nakken, når man ikke så sig for.

Under vort ophold i hytten fik vi lov til at tage en serie enestående fotografier — både i sort-hvidt og farve — of dette skuespil, som de færreste hvide mennesker har fået at se. Også en stålbåndsoptagelse til Etnografisk Museums pladearkiv lykkedes det os at få gennemført.

Singapore, Østens Gibraltar

Imidlertid skal der også være plads til at fortælle jer lidt om Singapore og Bangkok, de to store byer herude, vi har besøgt siden da.

Opholdet i Singapore blev af længere varighed, end selv de mest pessimistiske havde tænkt sig. Da vi kom dertil midt i maj, var der vrøvl med elektromotoren i vort store trawlspil, uden hvilken vi er ganske hjælpeløse, hvad fiskerier på dybt vand angår. Derfor gik vi ind til det store civile værft, hvor det i løbet af tre uger lykkedes for værftets folk at ødelægge motoren så grundigt, at vi måtte sende den til den britiske flådes værft i Singapore og selv i mellemtiden dampe til Bangkok for at udnytte tiden.

Selv om vi alle længtes efter at komme ud og tage fat igen på de store dybder, var Singapore ikke det værste sted, man kunne opholde sig under tre ugers tvungent fangenskab. Som Gibraltar vogter Middelhavet, vogter Singapore vejen ud til det fjerne Østen, og den er Englands stærkeste fæstning i disse områder. Dette hindrede dog ikke, at japanerne under krigen erobrede den, fordi de kom »ad bagdøren«, dvs. ned gennem Malaccahalvøens urskove og over det smalle sund, der skiller øen, hvorpå byen ligger, fra fastlandet nordfor. Som i de fleste andre handelsbyer herude, har en masse kinesere slået sig ned her, har overtaget størsteparten af handelen og præger i høj grad Singapore.

Man kunne ikke blive træt af at gå på opdagelse i China Town, hvor der dag og nat og især i aftentimerne udfolder sig et vældigt liv. Så at sige alt foregår i fri luft, på gaden eller i butikker og værksteder er åbne ud til gaden. I de snævre gyder er himlen næsten formørket af de utrolige mængder af vasketøj, der hænger og vifter på lange pinde, der er stukket ud af vinduerne. Og nede på gaden vrimler det med mennesker. Myriader af skævøjede børn i ingenting løber rundt mellem gadesælgerne, som forhandler alverdens ting fra europæisk godtkøbskram til mystisk kinesisk medicin, såsom knuste dyretænder, tørrede firben og abehænder, spåner af næsehornets trekantede horn og talløse absolut udefinerbare mærkværdigheder. Interessante er også de kinesiske begravelsesforretninger, hvor man for en ganske billig pris kan erhverve røgelsespinde og papirspenge, som de efterladte afbrænder foran kisten for at give den døde noget med at købe for hinsides.

Kinesisk kokkerering

Men det allersjoveste er dog at iagttage kineserne lave mad og bagefter slå sig ned på den store larmende markedsplads eller ved en tilfældig gadekoks transportable køkken og restaurant og så bare tage for sig af retterne. Med et mesterligt håndelag, erhvervet gennem et langt liv blandt potter og pander, jonglerer de uforstyrrelige kokke med de uendelige mængder af ingredienser, der indgår i en god kinesisk middag, jeg med aldrig svigtende oplagthed satte til livs i de dage, var mig aldeles ubekendt, men hovedbestanddelene af en og anden ret har jeg dog fået greje på. Jeg nævner i flæng: hajfinnesuppe, salangansuppe, kogt på spiselige fuglereder, fisk i utallige forklædninger, krabbesalat og ristede krabbeæg, rejer på 101 måder, helstegt, bedårende pattegris, stuvede blæksprutter, bambusskud, de særeste svamperetter, årgamle æg og endelig som grundsubstans ris, og atter ris eller mahmee, en slags spaghetti. Alt dette — undtagen lige suppen balanceret indenbords pr. spisepinde med en adrættehed, der voksede stærkt med øvelsen! Nuvel, Singapore **var** også andet end kinesere og mad, men en kinesiskpræget by **er** noget for sig selv — og så en undskyldning til dem, der ikke kan lide kinesere eller mad!

Zoologisk lå vi ingenlunde på den lade side i de tre uger. Bortset fra studiet af de talrige dyrerester i de kinesiske retter gik vi på jagt efter havdyr til vore samlinger — på koralrev, på mudderflader, på bunden af Singaporebugten (v. hj. a. trawl) og under besøg på de interessante fiskefælder, kelong som de hedder på malayisk. De er bygget efter samme princip som de danske bundgarnsnet: vinkelret ud fra kysten en lang række pæle, der gennem et fældesystem fører fiskene ind i en slags gård yderst ude. Her tiltrækkes fisk og blæksprutter om natten af en stærk benzinlygte og svømmer ind over et net, der hviler på bunden af »gården«. 5-10 gange i nattens løb hæves nettet ved et hejseværk til overfladen, så de dyr, der befinder sig over nettet, kan fanges. Når der er rigtig gang i det, koges fiskene med det samme ude på kelong'en, idet hele fiskerfamilien bor i en pælehytte ved siden af fælden.

Gummi og banditter

Som nævnt benyttede vi en del af den ufrivillige ventetid i Singapore til et besøg i Bangkok. Undervejs var vi i land ved en ensomt beliggende dansk gummiplantage midt på Malaccahalvøens østkyst for at ekspeditionens fotograf kunne optage billeder til Dansk Skolefilm. På vej gennem den vidtstrakte plantage blev vi eskorteret af en jeep fuld af politisoldater med strittende maskinpistoler, fordi plantagen til stadighed er udsat for angreb af kommunistbander. Tæt ved gummifabriken så vi således resterne af en by med 34 arbejderboliger, som en bande på 50 mand fornylig havde nedbrændt, og få dage før havde de hugget en masse gummitræer om som sabotage. Vi var tre, der blev efterladt et sted i plantagen ved en fredelig bæk for at fange dyr, og vi greb os selv i nu og da at kigge nervøst bagud over skulderen, for vi var jo langt uden for rækkevidden af Galatheas salutkanoner!

Fortsættes i næste nummer

En yndig siamesisk tempeldanserinde

Gadeliv i Singapores kineserby

Sporfinder hjælper dig med duelighedstegnene

Inden det bliver så koldt, at alle dyr og fugle skjuler sig, og alle træer og blomster mister deres kønne udseende, skulle du prøve at tage duelighedstegnet

IAGTTAGER

Du skal
1) efter egen iagttagelse have skrevet 3 rapporter over 3 vildtlevende dyr eller fugle,
2) kende 20 danske træer og blomster af navn og udseende.
3) kunne følge et spor (papir, landemærker, farver, spejdertegn og kompas).
4) kunne beskrive et menneske eller en stue efter 5 minutters iagttagelse.

Det første punkt er ikke ganske let, og jeg tror roligt, at jeg kan garantere for, at du ikke kan tage det på en floktur. Der vil være altfor megen støj og uro til, at du kan komme et dyr på så nært hold, at du rigtig kan studere det. Nej, du må tage af sted alene eller sammen med en enkelt kammerat og finde dig et sted i kan anbringe dig musestille, mens du venter på, at dyr eller fugle slår sig ned i nærheden. Så udvælger du dig een, hvis bevægelser og færden du nøje følger, og skriver en rapport om den. Glem ikke at skrive, hvor og når, du så dyret.

Følg denne vej: →

Følg ikke denne vej: ✕ eller krokodillegab

Vadested: ≠

Brev skjult: □→

Brev skjult 10 m herfra: 10→

Jeg er gået hjem: ⊙ (indianeren i sit telt)

Når du skal tage punkt 4, så husk at bruge øjnene og forstanden i de 5 minutter, du får til iagttagelsen, og lad være med at tro, du kan huske det hele efter 2 minutters forløb. Bagefter skal du jo kunne give en fin forklaring på, hvad du har set.

— Og jeg synes altså, at du skulle begynde med det samme, så du kan få duelighedstegnet i år.

God jagt!

Sporfinder.

Du skal kende 20 danske træer og blomster, og det kan du simpelthen lære ved at være opmærksom i botaniktimerne og på woodcraftturene. Du kan også tage på små private ture og samle blomster og blade, hvis navne du kan få opklaret gennem bøger eller ved at spørge din ulveführer.

Din flokfører vil sikkert gerne lægge en sporøvelse for dig, så du kan klare det tredie punkt. Spejdertegnene er følgende:

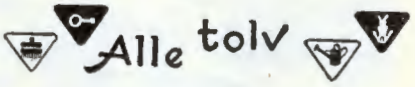

Bagheera, BF Jørgen Troest, Moseflokken

Ikki, BF Mogens Kamp, 3. Godthåb flok.

IX: medlem nr. 7: den blinde passager.

(På en sommertur med et skib finder »blå« en »blind« passager, en 12 års dreng, der var flygtet fra sit hjem, da han blev mishandlet af sin far. Giraffen og Egern vil hjælpe ham og opsøger hans hjem).

Uforfærdet begav Giraffen og Egern sig på ekspedition ud på det sorteste Vesterbro. Leo, det var »den blinde passager«s navn, boende i 3. baggård ved en skummel Vesterbrogade. Da de med besvær havde fundet stedet, satte Egern sig på den sorte, stinkende trappe, hvor rotter uafbrudt gnavede i det rådne træværk. Giraffen gik kækt op, hun bankede på, men ingen svarede, så gik hun ind i en uhyggelig »entre«, og hun hørte en række høje snorketoner fra stuen. Et grimt syn viste sig for Giraffen, rundt på gulvet mellem væltede ølflasker sov 4 mandfolk, midt på gulvet stod en åben sæk, fyldt med sølvtøj. Det var tydeligt, at det var en tyvehule, hun var kommet til.

Giraffen, der jo kæmpede for en god sag, var uden frygt og vækkede uden tøven den af de sovende, der mest lignede Leo. Men for et uvejr, der brød løs, da han kom til bevidshed, først overfusede han Giraffen, så selv rotterne bag panelerne rødmede, så vækkede han de tre andre banditter, hvorpå de bandt Giraffen, puttede et snavset tørklæde i munden på hende og smed hende på gulvet i et pulterkammer; derpå forsvandt de alle gennem en lem i trægulvet.

Medens nu Giraffen lå der umælende mellem snavs og skarn, sad Egern nedenfor trappen mere og mere urolig, som tiden gik. Endelig gik han op til tyvehulen, men døren var omhyggelig lukket indefra. Så anede Egern uråd; Han hamrede på døren, ingen åbnede den, men hvad var det, der lød nogle sære lyde, snart »skurelyde« og snart »hukkelyde«. Egern opdagede, at de skiftede efter system, nu forstod han, at det var Giraffen, der »morsede« til ham, og snart gik sandheden op for ham, men hvordan bringe hjælp uden at lave opsigt i den skumle baggård.

En mand gik tungt op ad den gamle trappe. Egern, der ønskede at være uset, gik ind i et klædeskab, der stod ved siden af døren ind til tyvehulen; det viste sig at være en god ide. Da Egern greb om en knage i skabet, svingede bagklædningen og lidt af muren ind til tyvereden til siden, det var åbenbart een af tyvenes mange reserveindgange eller måske nærmere udgange. Egern fandt snart Giraffen og fik hende frigjort.

Sammen undersøgte de nu tyvehulen, alle skabe og gemmesteder var proppet

En nem måde at tegne og dekorere på

Magasinet hjælper dig her med at tegne nogle morsomme negerdrenge og palmer.

Nu skal du se, hvordan det går til.

Først kalkerer du figurerne fra nr. 1 til nr. 7 af ved hjælp af et stykke kalkerpapir. Det er bedst at kalkere det over på et stykke pap eller karton. Så går det lettere med det næste.

Når du har gjort det, klipper du tegningerne ud af pappet, og så kan du bruge de udklippede figurer til at tegne f. eks. nedenstående negerdrenge og palmer. Figur 1 bruger du til palmegrene og buskads, figur 2 til at tegne palmetræets stamme med, figur 3 til kokosnødderne og kaktussen, figur 4 til 7 til at tegne drengene med.

Vi prøver at tegne kokuspalmen: Først tager du figur 2 og tegner en gang udenom den. Så flytter du figuren lidt op, tegner igen, flytter igen, tegner igen osv., ialt 6 gange. Så har du stammen af træet. Foroven tegner dl fire gange efter figur nr. 1 og to gange med figur 3. Så er palmetræet i orden, kan du se. Den lille negerdreng tegner du ved hjælp af figurerne 4 til 7 på samme måde. Det er lettest at tegne kroppen først. For at det bliver helt pænt, må tegningen nok farvelægges bagefter.

Men nu skal du høre. Du kan også bruge figurerne til at lave en fin dekoration f. eks over din seng. Så skal du blot klippe figurerne ud i stedet for at tegne dem af. Til palmetræet skal du således klippe 6 stk. nr. 2 ud, 4 stk. nr. 1, 2 stk. nr. 3, 1 stk. nr. 4, 1 stk. nr. 5, 2 stk. nr. 6 og 2 stk. nr. 7.

De udklippede figurer klistrer du på et stykke pap tildels oven på hinanden. Bedst er det at bruge farvet papir. Så bliver det vældigt pænt.

God fornøjelse!

Altmuligmanden
(efter det fr. ulveblad Louveteau)

»Jeg mødte Baloo og tog ham med!«

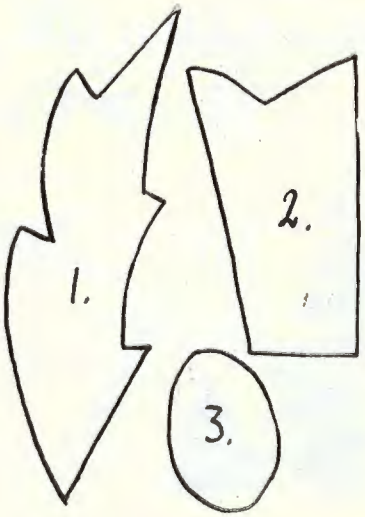

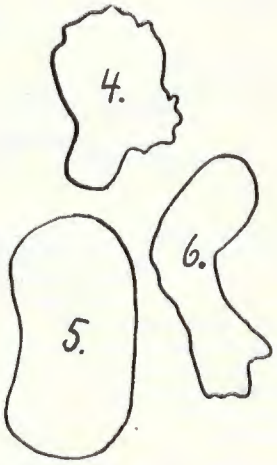

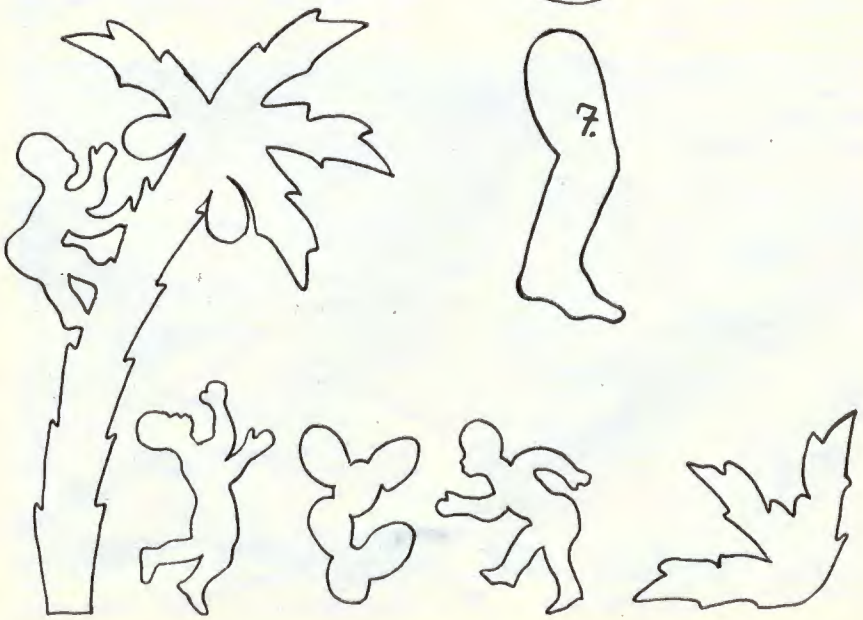

---

med sølvtøj og andre tyvekoster. Egern lukkede den mystiske lem op i gulvet. En ram lugt trængte op, og ved at se ned, så de en stige, der førte dybt, dybt ned; de konstaterede, at den endte nede i en kloakledning, der sikkert førte ud i havnen; en glimrende nødudgang for folk med en sort samvittighed.

Giraffen og Egern var fuldt ud klar over, at de uden sentamilitet kunne udvirke, at Leo kom til et godt hjem i Skovby, desuden var de på det rene med, at Leo var en brilliant dreng, som slet ikke hørte hjemme i denne tyvehule. Egern synes selvfølgelig, at denne tyvebolig var mægtig spændende, medens Giraffen mere var optaget af, at en god dreng som Leo var vokset op under sådanne forhold. Hun sendte nu Egern til sit indkvarteringssted i København, medens hun selv opsøgte politi og værgeråd og hun fik tilladelse til at tage Leo med til Skovby.

Samme aften rejste Skovby flok hjem efter det bevægede besøg i København. Det blev en munter rejse med sang og fest, heldigvis havde flokken en reserveret jernbanevogn. »De seks« fra »blå« var nu blevet syv, den syvende var Leo, han var lidt bleg og forknyt, men hvor han nød at sidde mellem glade og flinke kammerater; kun Egern og flokføreren kendte hans forhold, og det beholdt de helt for sig selv.

Peter Tini.

Næste gang: Egern og Leo bortføres.

På udkig KORPSET RUNDT

En tur till Bornholm

Sct. Laurenti trop og flok har været en tur på bornholm i sommerferien og derom beretter B. C. bl. a. følgende:

Vi sejlede (og prøvede søsygens kvaler) med MS Nordbornholm til Nexø, hvor vi opslog vort hovedkvarter på Balka Strand 3 km udenfor byen.

Vi havde i løbet af sommerlejren rundture på øen og beså de fleste seværdigheder. I lejren dyrkede vi lejrsport og afholdt en olympiade. Hver morgen blev der læst messe i lejren af tropskapellanen.

Der var 35 deltagere i lejren, og alle har fået et stort udbytte af turene rundt på den pragtfulde klippeø, ligesom vi har moret os fortræffeligt.

Efter ferien har vi udgivet en lejravis, »Den røgede Bornholmer«. Lejravisen er på 36 sider og illustreret. *B.C.*

»Panden er varm. Du må godt komme med fisken!«

Korrespondance

Hvis du kan klare dig på engelsk eller tysk, kan du komme til at skrive med en hollandsk spejder, der er patruljeassistent og 15 år. Han vil helst korrespondere med en katolsk spejder, men det er ingen betingelse. Skriv derom til Danske Spejderes Fællesudvalg, Postbox 44, København K.

Spejderne hjælper syge mennesker

I 1932 blev »Spejdernes og væbnernes frivillige bloddonorkorps« dannet på initiativ af Det Danske Spejderkorps.

Korpset tæller nu ialt over 15.000 bloddonorer, der frivilligt har stillet sig til rådighed for læger og sygehuse, for at hjælpe syge mennesker, der har brug for overførsel af friskt blod.

Alene i 1950 har korpset hjulpet i over 16.000 tilfælde og siden starten i 1932 ved ikke mindre end 75.000 tilfælde.

Det er en god hjælp ældre spejdere og væbnere her yder. Såsnart du fylder 18 år kan du også hjælpe ved at melde dig til bloddonorkorpset i din by.

Gadenavne —

er ikke ukendte for spejdere. Vi kender dem fra byøvelser, stifinder, ordonnans m. m., men i *Karup* er forholdet helt anderledes. Her har man nemlig indtil nu ikke haft nogle gadenavne. Men sognerådet udskrev en præmiekonkurrence om de bedste navne. Og hvem besvarede dem? Spejderne — naturligvis. Og 1. Karup trop hentede førstepræmien, og nu er man ved at sætte navne på gaderne i Karup. Tænk på det, når du engang tar en cykletur over den jydske hede!

Gode ønsker....

med meget mere ville 2. Odense trop sende til deres gode venner i 3. Østerbro, og de bad radioens ønskekoncert om at spille »Hyp lille lotte« til ære for Østerbroerne. Desværre kom den ikke med i programmet og Odenseanerne må trøste sig med at have ydet et bidrag til Giro 413. På samme måde gik det Magasinets Falkepatrulje, der ville sende en hilsen til eks. — lejrchefen, Jens Hvass, med korpslejrsangen. Bedre held næste gang!

Esperanto

Vi bliver ved det internationale. Sejer skriver og meddeler, at der også i år oprettes kursus i Esperanto. Da sproget er let at lære og logisk, både hvad skrift og tale angår, mener han, at det må være noget for de spejdere, der ønsker at få glæde af at korrespondere med udenlandske spejdere.

Det må det være. Bed jeres tropsfører om at sætte sig i forbindelse med den lokale esperantistforening eller med den danske repræsentant for Spejdernes Esperantist Liga — nemt at forkorte til S. E. L., adresse Eskild Svane, Viggo Rothesvej 40, Charlottenlund.

Held og lykke med det!

Totemstokke

Så må vi tilbage til korpslejren og det var jo til at forudse, at der ville komme efterlysninger efter forliste eller forsvundne totemstokke, hvordan de så end er forsvunden. 5. Odense trop melder sig og søger ikke efter mindre end tre — efter tegningerne at dømme — meget fine totemstokke, tilhørende henholdsvis Hjortene (ferniseret med blå, røde, grønne og gule farver mrk. Hjorte — 5. Od. — Odense divisionen), Ulvene (nærmest flad, gule, grønne og røde farver, mrk. Ulvene, 5. Odense OD., Div.) og Ørnene (meget mørkeviolet bundfarve mrk. Ørnene, Femte Odense Sct. Georgstrop, Odense Divisionen) — udført i ældste danske runer. Hvis du har set dem et sted, send dem da hurtigst til Jørgen Einer Raaen Rasmussen, Stærmoses Efterfølger, Odense.

5. Århus trop i Finland

Til lejr i Finland

Medens alle vi andre var i Grenaa i sommer, tog 24 spejdere fra 2. Århus trop (den med Sotopungo, I ved!) til Finland for at deltage i Finlands svenske Scoutförbundslejr, »Lemlaxlejren« ca. 35 km syd for Åbo. Hista sender mig et billede af troppen sammen med finske spejderkammerater og beretter bl. a. følgende:

Vi rejste over Stockholm og efter 2 døgns rejse var vi i Åbo. Her tog vi straks med en bus til lejrpladsen. Lejren var begyndt dagen før, og da vi skulle være færdige til åbningen kl. 2 samme dag, vi ankom, havde vi jo ikke mange timer til at gøre os klare på. Det lykkedes os dog at få det meste i orden. Uvant for os, var det at få lov frit at fælde alle de træer, vi skulle bruge. Dette satte sit spor på lejrarbejderne. De var solide og stærke. En tropslejr, indhegnet med svære granstammer, ser man jo ikke tit i Danmark. Åbningstalen blev holdt af Finlands socialminister R. Tørngren og efter talen gik Finlands, Sverrigs og Danmarks flag til tops. I lejren deltog ca. 280 finske spejdere, 3 svenske og os fra Danmark. Søndagen gik med at skaffe sig kammerater og med lejrindretning. Om mandagen var der sportskampe. Det eneste vi placerede os i toppen med, var tovtrækning. Vi kom i finalen, men kunne ikke klare finnerne. Om tirsdagen var der good-turn. Vi skulle fælde træer og rense skoven omkring lejren. En af vore mindste spejdere, Peter Kanin, havde nogle dage før afrejsen brækket højre arm, men formåede dog med venstre at fælde ikke mindre end 60 træer, dog af de mindste. Om onsdagen var vi på udflugt til et gammelt slot, Qvida slott, og om torsdagen var vi på skærgårdsudflugt, der betog os alle. Vi havde næppe troet at skulle opleve noget så skønt. Vi sejlede mellem hundreder af små øer, alle bevoksede med nåletræer. Om fredagen var der terrænøvelse og lørdagen gik med svømmekonkurrencer, søndag med lejrbrydning og kammeratligt samvær. På alle måder var »Lemlaxlejren 1951« fin. Et dejligt vejr var det under hele lejrtiden, og der var fin badeplads. Vor lejrplads lå fint, sol hele dagen og den fineste udsigt man kan tænke sig. Lejrbålene var fyldt med godt spejderhumør, og vi fik sunget en masse. Om mandagen begyndte troppene at drage afsted, men vi havde endnu nogle dage tilbage. Om middagen kørte vi tilbage til Aabo, og blev her indlogeret på vandrehjemmet. De følgende dage besø vi Aabo's seværdigheder, domkirken, skibsværftet, den gamle by og mange andre skønne steder. Et besøg i en finsk badstue blev en stor oplevelse for os alle. Det kneb tit med sproget. Der er kun 11.000 svensktalende indb. og 95.000 finsktalende i Aabo. Det finske var der jo ingen af os der kunne klare, og det gav mange pudsige optrin i de butikker, hvor vi kom.

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

RIDDERE

1. Ordrup trop:
PF Svend Olav Clemmensen
PF Carl Fox- Maule
PF Niels G. Bardenfleth
PA Ole Stilling
PA Hans Tovborg-Jensen
Axel Siesbye
Peter Bartsch
Jørgen Bagge

6. Godthåb trop:
Finn Andreasen
Gunnar Hauerberg

5. Odense trop:
PF Ib Israelsen

1. Nyboder
Benny Bidstrup
Carl Bryld

VÆBDERE

1. Ordrup trop:
Mikkel Slebsager
Ole Ellern
Sven Erik Pelch
John Godtfredsen

1. Nyboder trop:
Ib Christensen
Steen Dupont

Leotroppen
PF Arthur Sønderlev

1. KL. SPEJDERE

1. Ordrup trop:
PF Niels G. Bardenfleth
PA Bent Pedersen
PA Svend Pedersen
Axel Siesbye
Peter Bartsch
Jørgen Bagge

5. Odense trop:
PF Flemming Løvstrøm

Leotroppen
PF Kurt Vintov

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

Gå på woodcraft-tur i plovfuren

Overalt i Danmark er efterårspløjningen nu i gang, alle steder forsvinder de gullige stubmarker, og landets frugtbare muld kommer frem.

Når man går gennem en plovfure, vil man straks bemærke det rige dyreliv; det er både krager, råger, måger, stære og agerhøns, der følger efter ploven for at tage de store lækre orme, som muldfjælden bringer frem i dagens lys.

Det er de mærkeligste ting, man kan få at se, når man går bag ploven — har nogen af jer vidst, at lærken kan flytte sine unger — jeg har selv set det. Hunnen skubber en unge op på ryggen af hannen, der ligger på jorden med udbredte vinger, og denne kan så flyve indtil 50 m væk med ungen, for så at vende tilbage efter den næste. Jeg har også set en flok krager overfalde en enlig hare, jeg har set ræven genne sine unger i hulen. Véd I forresten, hvorledes man kan se, om det er en han- eller en hunræv, der opdrager ungerne? Er der en bunke udgravede musehuller i nærheden af hulen, kan I være sikre på, at det er en hunræv med unger, thi en han ville aldrig tillade, at ungerne gravede i hulens nærhed.

Når man pløjer, kan man også komme til at pløje igennem et musebo. Her kan være indtil en snes lyserøde unger på størrelse med et led på en finger. Disse flytter moderen, hvis hun kan nå det, eller det hænder, at hun æder dem i forskrækkelse over indgrebet i boet.

Foruden det interessante dyreliv, der hersker i plovfuren, findes også andre ting under pløjningen. Således fandt en kammerat og jeg engang et øksehoved og en spydspids, som var meget omhyggeligt forarbejdet i flint.

Skulle I komme ud på landet i efterårsferien, så prøv selv at følge efter en plov og gør jeres egne studier — I vil ikke fortryde det.

KONFIRMATIONSGAVER

små eller store — vi har ideer
og netop de ting spejdere ønsker sig

Konfirmanden skal have et spejdertelegram!
Fine spejdertelegrammer med konvolut 0.50 — 1.00. **Den store nyhed i år: totempæl med telegram.** Du kan se den på tegningen — den fås i rød, grøn og blå — den er håndmalet og inden i er et telegram som tegningen **kr. 5.85.**

En oplagt patruljehilsen til din kammerat — lad den gå pr. stafet — det er en spejderhilsen.

Konfirmanden skal have fest!
Vi har den rigtige sangskjuler — en totempæl som tegningen med plads til ca. 25 sange. Fås i farverne rød, blå og grøn — håndmalet i flotte farver og dekorationer — den er spejderpræget ..... **kr. 9.85**

Oblater i guld- eller sølvpapir til at sprede over dugen og til servietterne. **Æske m. 35 stk. 0.50.**

Benyt skotøjsrabatkortene til svære spejdersko

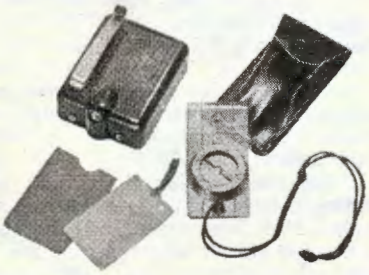

Konfirmanden skal have en spejdergave!

Silvakompasser — verdens bedste .... **kr. 22.50 — 27.50 — 40.00**
Terrakompas med plasticlineal uden vædske ..... **kr. 5.85**
Stenca-signaturbestik til træning i korttegning ..... **kr. 9.85**
Morseapparat med brummer og blink nyttigt legetøj.... **kr. 9.85**
Stålspejle i etui med spejderdekoration ..... **kr. 3.25 — 3.85**
Soveposer i krøluld — kapok eller dun .. **fra kr. 65.00 til 130.00**
Rygsække og meiser — godk. af korpset.. **fra kr. 28.00 til 78.00**
Skuldertasker i den rigtige khakifarve .. **fra kr. 7.85 til 12.85**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Troldhøj«, Abenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. Palæ 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon PAlæ 5711 . Kontortid kl. 8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.

FR. PALM GREISEN BOGTRYKKERI KBHVN